

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΕΤΑΦΗΣΑΝ ΜΕ ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

Το επίτιμο ενός άλιγου, 'Όπου ένα μευλάρη κηδέσται με τήμε...στρατηγού. Οι πσευριτής κατά τον πέλεμο 'Ισπανίας και Κουβάς. Πός μια γάτα δικάσθηκε από το στρατοδείο εις θάνατον. Ένας πσευριτής κηδέσται με τιμές αντίβασιλείας. Τι έγινε στην άρχαια Ρώμη με τόν θάνατον ενός γερακιού, κλπ.

Ένωθαδε κείται ένας ήρωσ, ό γενναίος Μπόμπυ, ήρωσ της έργασίας. Σ' όλη του τη ζωή έργαστική έπίσκοσ, ύπερήφανος και έργατικός μέχρι θάνατου.

Αυτό το επίγραμμα γράφει κάποιος 'Άγγλος από το Μπράδφορντ, έπάνω στον τάφο του άγαπημένου του άλιγου, τόν όποιον επί πολλά χρόνια ήταν ό άχώριστος και άνεπιτήτος συννεγάτης και συντροφός του.

Και δέν ήταν μόνον αυτό. 'Όταν φώρησε ό Μπόμπυ, ό κήριος του τού έκανε κηδεία παραμυθιστά μεγαλόσημη. Μιά πολιτευστική νεκροφόρος μετέφερε τόν Μπόμπυ στην τελευταία του κατοικία, συνοδοσμένη από τράντα άμάξια με τούς φίλους τού κηριού τού πεπταθούς αυτού τετασόδου.

Ό Μπόμπυ όμως δέν εινε τόν μόνον ζώο, πού αξιόθηκε να λάβη τέτοιες επίχιδεις τιμές. Η ιστορία άναφέρει πολλά ζώα, τόν όποια έλαβαν βασιλικές, κηροεπιτάς, τιμές κατά την ταφή τους.

Στό Μπασιζάς της Κουβάς, κατά την 'Ισπανική κατοχή, ένα μουσάρι, πού διεκρίθη στη στρατιωτική ύπηρεσία, όταν φώρησε κηδέσθηκε με επίσημη κομμάτι, την όποιαν παρακολούθησαν όσα συντεταγμένα στρατιωτικά τμήματα, της Ήρας ό και άλλασσους, όσα, κατά τούς στρατιωτικούς κανονισμούς, αποδίδουν τιμές στός στρατηγούς και ναυάρχους, τού πεθανόντων κατά τόν πόλεμο.

Άκόμα μεγαλιότερες τιμές έγιναν στην Κουβέα από τούς 'Ισπανούς ό 'Ένας...σπουριτή! 'Όταν άρχισε ό πόλεμος 'Ισπανίας και Κουβάς, ό 'Ισπανός καθέσθωσαν ως έθιμμά τους τόν σπουριτή, εκτιμώντας την ύπαισιον και την εργατικότητα αυτού τού μικρού ποικιού. Στίς σποίες τόν 'Ισπανών ήταν κεντημένη ή μίζονα ενός σπουριτή, ό όποιος έτσι έφαινε μέχρι τόν σημείο να σπουριθεί ως τόν έθνικό τούς έθιμμά. Πρέπει δέ να σημειωθεί άκόμη ότι ό 'Ισπανός απαγορεύσαν κηροεπιτάς τούς Κουβαίους : «γιάτες» ...

Τόν Μάρτιο, λοιπόν, τού 1869 συνέβη τού έξης αποκαταστικός γεγονός : Ένας 'Ισπανός στρατιωτής έπιασε μια γάτα να κρατάει τόν στόμα της ένα σπουριτή ... Τό τρομερό αυτό γεγονός άναγκάσθηκε ίεραρχισμός στόν στρατόζογ τόν 'Ισπανών, ό όποιος συνεκράσθηκε άμέσως ειδικό στρατοδείο, για να δικάση τη γάτα, πού της ήρθε δουρά να φάη ένα σπουριτή, και διάταξε μια ειδική επίτροπή από άνωτάτους άξιωματικούς της Ήρας και της θάλασσας να τού ιστορήσει λεπτομερώς τόν όρογισμα της ταφής τού σπουριτή, στον όποιον έστρεψε τ' άποδοθόν τιμές 'Αντιβασιλείας! Τό ειδικό στρατοδείο καταδίκασε τη γάτα σε θάνατο κι' εκτελέσθηκε ή ποινή αυτή με όλες τίς νομικές διατετασεις. 'Όσο για την κηδεία τού σπουριτή, άρζει να 'άναφερθεί ότι την παρακολούθησαν ό χιλιάδες στρατιωτές και ναύτες δι' ότι κατά τόν ένταγματικό τόν ορίγματον 101 κατανομοδολογικό από τ' ά θωρητά, πού ήταν στό λιμάνι της 'Αδύνας! ...

Για νάβρη κανείς κάποιον άνάλογο γεγονός στην ιστορία, πρέπει να γυρίση πίσω 2000 χρόνια πάλι, στον καιρό πού αυτοκράτορος της Ρώμης ήταν ό Κλαύδιος ό Α'. Τότε ή θάνατος ενός γερακιού είχε βιθίσις σε νάβησ όλοζήρη την κοσμοκράτορα. Τό ποιά αυτό, πού ήταν όλοζοδίοζον έξημερωμένο και, για τ'άπάνω προτερημάτα του, τού θάμνιαν και τόν λατρεύσαν ό Ρωμαίοι, από τόν αυτοκράτορα ως τόν τελευταίο πλήθει, τόν όποιος κάποιος άνοσοκράτος κοσμοκράτορος. Μόλις άναφέρθη τού γεγονός αυτό, ό Κλαύδιος διάταξε να άποκεταμνησθή άμέσως ό φωνήσ τού γερακιού κι' ένα διάταγμα τού βασιλέ να κηδεσθή τού λατρευτú γερακιό της Ρώμης με βασιλικές τιμές. Πραγματικά, την κηδεία του την συνώθεσε ό ίδιος ό αυτοκράτορος, ή άρχή της πόλεως, τμήματα στρατού και καθ' όλη τη διαδρομή ή ποικιλή έπαιξε πένθημα. Τόν νεκροθό τού γερακιού τόν έθαψαν δύο δούλοι, όπως ήταν καθέσθωμένο να θάπτονται στην τελευταία τους κατοικία ό μεγιστάνες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

'Όταν ό βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Εδουάρδος έπεσκέψη κατά τού 1906 τής 'Αθήνας, για να τιμησθ με την παρουσία του τούς 'Ολυμπιακούς αγώνες, μια μέρα, ντυμένος σαν άσάτος, πήρε μαζί του έναν διεμρημένα και έβηκε περίπατο.

Περπατώντας, έφτασε στους πρόποδες τού 'Αστεροσκοπείου, όπου τόν σταμάτησε μια ταίγγανα, για να τού πη την μοίρα του.

Ό 'Εδουάρδος, από περιέργεια, της έδωσε τó χέρι του κι' ή ταίγγανα τού έπεί:

—Καλός άνθρωπος! Χρηστή καρδιά! Πολλά χρόνια θα ζήσης! Βασιλέας μεγάλος και τρανός είσαι!

ρι. Με φρίκη άντελήφθησαν πώς ό έχθρός δέν είχε μόνος του, άλλα είχε πάρει μαζί του και την γειτονική φυλή τών Χακενδών. Τί μπορούσαν να κάνουν άπάνται ό τόσοσ έχθρους. 'Ήταν μοιραίο να ύποκώψουν στο τέλεσ... 'Αυτόσο θα πούλουσαν άκριθά τη ζωή τους.

Και να σέ λίγο ή μακρύτες μονόζυλες θάρκες άραξαν στους πρόποδες τού θράχου κι' οι πολεμιστάι με άγριες φωνές άρχισαν την έπιθεία τους. 'Όχυρωμένοι πίσω από τόν προχώμα, τόν όποιο σχηματίσαν ή προσέχοντες τών θράχων, οι Νγκαταίτασ έριγναν πικνά τα βέλη τους ενάντιον τού έχθρου. Κι' αυτές ακόμα ή γυναίκες δέν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Πετούσαν κομμάτια θράχων άπάνω στον έχθρό! Και πολλοί από τούς Νγκαταχί θρήκαν τόν θάνατο από τα χέρια τών γενναίων γυναικών. Η μάχη θάσασε όλη την ήμερα. Προς τόν θράδου, ό Τάρο, επί κεφαλής διακοσίων εκλεκτών άνδρών, έκανε μια ήρωική έξοδο ενάντιον τού έχθρου. Τα κομμάτια τών Νγκαταχί κατακλιμακώσαν κατά δεκάδες μέσα στη στενή χαράδρα, καθώς ύποχωρούσαν μπροστά στην άκράτητη όρμη του Τάρο και τών συντρόφων του.

Τότε ό Παρίμα άλλαξε τακτική. Προσποίηθε πώς ύποχωρούσε και όταν νύχτασε, οι πολεμιστάι τού μάζεψαν άφθονα ζύλα και ξερά κλαδιά, γέμισαν κι' αυτά τη χαράδρα κι' έβάλαν φωτιά. Σέ λίγο τού γαριό ολοκληρω λαμπάσιες σαν κανένα τεραστίο πυροτέχνημα. Γυναίκες, παιδιά και γέροι έφευγαν πανικόβλητοι για να κρυφθούν στην κορυφή της Μανάια, ενώ οι άνδρες έξακολούθησαν να πολεμούν, όπισθοχωρώντας θήμα προς θήμα, όσώτου έφθασαν στό δεύτερο όχρωμά τους. Ό Κοτακέ είχε σκοτωθή, άλλα ό Τάρο πολεμούσε ακόμα με λύσσα, με τούς σαρκάντα άνδρες πού τού είχαν μείνει.

Ξαρκικά, μια βροχή από πέτρες και κομμάτια θράχων έπεσε άπάνω στους έπιτιθεμένους. Η γυναίκες είχαν συγκεντρωθή άπάνω σε μια προσέχου τού θράχου και έκ τού ασφαλούς πετροβολούσαν τόν έχθρο. Τότε ό Παρίμα διάταξε τούς άνδρες του να όπισθοχωρήσουν.

—Η πείνα, είπε, θα τούς κάνει να παραδοθούν!

Τρεις μέρες είχαν περάσει. Μέρες άγωνίας, πεινας και φρίκης! Κάτω, ό έχθρός γλεντούσε! Μέσα στη σπηλιά, παιδιάκια, γυναίκες και γέροι πέθαιναν από την πείνα. Μια φοβερή δυσσομία από τα άσφαρα πώματα γέμιζε τόν άέρα. Κάτω, μόνάχα δώδεκα άνδρες έμειναν ακόμα για να ύπεραπιστούν τα γυναικόπαιδα. 'Ατελειομένη, ή Χερουίνη, για ν' άποφύγη την άφώρητη δυσσομία, ειχε έβη στο πεζούλι, μπροστά στην εισοδο της σπηλιάς. Έξαντλημένη από τις στερησίσις, με τα μάτια θαμνωμένα από την πείνα, ή κακότυχη νέα άκούμπησε στο θράχο.

Κάτω άκούγοντουσαν ή φωνές τών πολεμιστών, οι όποιοι έκαναν την τελευταική τους όφοδο.

Ό Τάρο, θλέπτοντας πώς τόν τέλος πλησίαζε, διάταξε τούς άνδρες του ν' άμυνθούν ως την τελευταία τους πνοή. Κατόπιν άνέθηκε προσεκτικά, για να μη τόν ιδούν, τόν στενό μονοπάτι πού οδηγούσε στη σπηλιά. Συλλογίζεταν, πώς αν ή Χερουίνη ζούσε ακόμα, να την πάρη μαζί του και να φύγουν από κάποιο επικίνδυνο δρόμο, τόν όποιο αυτόσ μονάχα ήξερε. 'Ίσως έτσι, θα κατάρθωναν να ξεφυγούν. Καταπονημένος άνέβαινε, προσπαθώντας να κρυβεται στη σκιά τού θράχου. 'Αλλά τη στιγμή πού έφτασε μπροστά στη σπηλιά, ή Χερουίνη φοβισμένη και ζαλιωμένη, δέν διεκρίνε μέσα στο σκοτάδι, ποιός ήταν αυτός πού πλησίαζε. Νομίζοντας πως ήταν κάποιος από τούς μισητούς έχθρους, συγκέντρωσε τις τελευταίες δυνάμεις της και τόν έσπρωξε προς τα έξω με όρμη. Μολοντί τού γότμημα δέν ήταν δυνατό, όσώτου ήταν αρκετό για να χάση την ίσορροπία του ό άνύποπος Τάρο. Τό σώμα του ταλαντεύθηκε μια στιγμή πάνω από την άβυσσο κι' ό νέος μόλις πρόφθασε να φωνάξη τ' όνομα της άγαπημένης του, προτού γκρεμισθή στο χάος πού έχασε από πίσω του. Και τότε με φρίκη ή Χερουίνη άναγνώρισε τόν άγαπημένο της. 'Εμψηξε μια άγρια φωνή τρέλλας και ριχτηκε έρπιαστον τού στο κένον...

Η σπηλιά εινε και σήμερα ακόμα γεμάτη από τα κόκκαλα τών γυναικοπαίδων πού θρήκαν τόν θάνατό τους εκεί μέσα. Γι' αυτό ή σπηλιά αυτή εινε «ταπού», δηλαδή ιερή, όπως έπίσης εινε «ταπού» ή θάλασσα κάτω από τόν θράχο πού γκρεμιστήκαν ό Τάρο κι' ή Χερουίνη. Από τότε, κανένας φαργάς δέν ρίχνει τα δίχτυα του στο μέρος εκείνο... Και μια φορά μόνάχα, σε κάθε γέμιμα τού φαργαριού, τού πνεύμα της Χερουίνης γυρίζει στη σπηλιά και θρηγεί για τόν άδικο θάνατο τού πολυαγαπημένου της. Κάθεται καμμία ώρα εκεί κι' ό θρήνος της άντηχέ σ' όλη την περιοχή. Γι' αυτό ό τόπος αυτός εινε γνωστός ως ό θράχος τού θρήνου!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Όταν έπαναλαμβάνεται μια πλάνη, γίνεται σφάλμα. Πό λιλιοσ Σ ύρος

'Η ευτυχία εινε ή άφοσίσιος σ' ένα δεινρο ή σ' ένα καθήκον. Κι' ή θυσία εινε ό άσφαλέτερος τρόπος με τόν όποιο μπορείς να πετύχης τη γαλήνη. Ρ ενάν

